

S'Esclop i es Galatzó són muntanyes màgiques. Per elles caminà Aragó mentre aidat per la llum de fogueres i el tempteig de les estrelles mesurava el meridià, fets celebrats en el famós poema de Miquel dels Sants Oliver. Aquest poema i el seu caràcter mític fa que aquest topònim ens sembli ben adient per recórrer el pas de la constel·lació literària amb esclops en lloc de sabates.

JAZZ

Color de fum a una sala petita. La seducció de la mirada, altiva, perquè saps que sentir aquesta música dedins, et fa sentir una mica distant dels altres, vulgars i anònims, aquells que no saben manejar el revòlver de l'art, o dubten quan sorgeix la penombra, i els carrers ensumen el fems nocturn, aquells que no distingeixen la fusta d'una barra de bar, o el corc d'una cadira vetusta, color de matinada, l'hora dels raonaments lúcids, aquells que no saben malmenar els murs ciutadans, que no saben assaltar les parets ni acariciar els vidres entelats dels bars, ni acaricien els lloms d'un llibre lentament cercant l'abcedari personal, aquells que envelleixen insegurs de si mateixos, que no saben el preu de l'enciclopèdia de l'atzar, sinó que escatimen els ulls mirant la vulgaritat.

Jaç de paraules. Música a les tenebres, tu i jo, encara altius.

Jazz.

JOAN PERELLÓ

Amb la seva col·laboració, han fet possible aquesta nova edició del Suplement Literari de La Veu

Àngels Cardona,
Tomeu Martí,
Joan Perelló,
Jaume Pomar
i Àngel Terron.

Il·lustració de M. Blanes

*Les il·lustracions
són de
Miquel Blanes,
Rainelda Palerm
i Gaspar Servera.*

Dibuix de Miquel Blanes

EL VENT FUGAÇ: UN TEMPS DE ROSES

JAUME POMAR

1

Anem fent nostres els llocs que estimem,
la tarda, el cel, la llum de la nit blava,
i obrim espais tancats amb els batecs
del cor obert o una ala o un vent de vela.
Anem fent nostres, temps i desmemòria
del temps passat que ara és la nostra força
interior, sentim el pas dels dies
amb el riu clar de veta emmirallada.
Anem fent nostres, com un arbre encès,
la vida, el joc, la dansa de la mort.

3

I és el plaer d'amor o l'harmonia
del respirar acompanyat. Panteixa
tota la sang per venes desfermades
sempre a l'encalç del desbordat misteri.
Nosaltres dos i el vell dolor de viure
som un només quan arriba el prodigi
de tornar mudes les veus de l'angoixa.
El vent ho repeteix amb les paraules
del temps perdut, ara recuperable
des dels racons del cos o aquest silenci.

2

Molt lentament la pell se'ns esbatana,
compàs obert i rosa esplendorosa.
Esgarrifança del plaer de viure
sense perill són aquestes paraules
al nostre cau d'amor i als nostres blaus.
Entra potent la força de l'afany,
veiem futurs encesos, llums de l'alba
cobrint la nit obscura i la tenebra.
Somni de brasa dins la sang commosa
enllà del risc, imita la nostàlgia.

4

Un temps per no morir, la melangia
i el dolç amor de llargues temporades
davant el mar. La casa, l'esperança
de vèncer ensems els monstres de l'absurd
del desamor, del dubte. Omplir la vida
amb un mot d'ordre entre tu i jo. Tancar
per sempre més la porta de l'angoixa.
No és un anhel només, aquest envit
del viure en fort combat contra les ombres
i el desesper: és la vida mateixa.

5

La soca a la foganya ara es revincla
damunt calius vermells. Per la finestra
guaita un verd camp d'hivern i taques grogues.
Tot aquest temps que crema dins la cendra
de foc de roure és com un quadre abstracte
o un pas de vida camí del poema.
Interior amb figures. Qui dirà
si el foc, amb llengua i brasa roja, encara
tindrà futur? Dins les hores i els dies?
Ni tu no ho saps. I mira la foganya.

Desig 4

Lluerna obscena del desig
present en el rabeig de la carn
quan la cresta de l'ordre minva.

Presento excuses al caos
per no estimar la desestructura
de rúbriques i membres.

Aglomeració d'emprentes a la sang
quan batega el sexe
i romp, en un esguard ple,
cada àtom d'impaciència.

Espill de tendresa
on es bressola tot el cos
rera la dansa de quars i robinies.

ÀNGELS CARDONA PALMER

El meu poble

Flama negra que llueix morta
enmig d'un foc encés.

Ma buida i colpida
per la set de l'invasor.

Gronxada en l'esquelet d'un mar
que només porta salabor.

Sufocada per les pedres
que aneguen el camp i el rost.

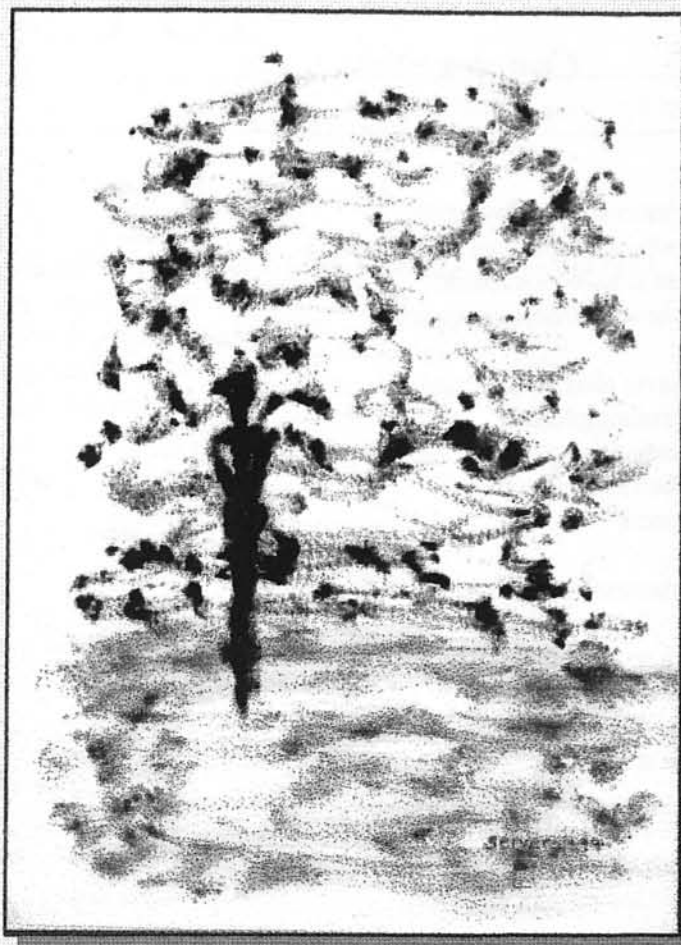
Som , terra llaurada sense llavor

Som, terra esqueixada sense raó

Som, terra venuda sense perdó.

(De *Poètica corporal*)

ÀNGELS CARDONA PALMER

Il·lustració de Gaspar Servera

Tòfona

Sabeu per què els porcs van sempre ben grassos?
Mengen excrements, aglans, pellerofes,
garrofes i xuclen farina de sègol
barrejada amb aigua. Tenen fi l'olfacte,
i sols ells recerquen en la terra tova
la flaire secreta de les rels ferides:
l'imperfecta rosa dels penediments.

(De la sèrie *Geometria Descriptiva*)

ÀNGEL TERRON

Cunetes

La mort s'havia disfressat
-ves per on- de llibertat...
Com si no coneguéssim
les seves llardoses petjades!

S'havia aliat amb la legalitat
i, desacomplexada,
pronunciava paraules com:
"llibertat", "tolerància",
respecte"...

Certament ens confonia.

Però recordam haver-la vist,
implacable i traïdora,
gelar cors germans
amb la seva sageta freda i bruta.

Hem conegut la seva punyada
més sanguinolenta i brutal,
doncs les cunetes dels nostres
camins,
que avui són voravies de carrers,
encara recorden que un dia
foren tenyides de sang
per la seva mà assassina.

Mallorca dessagnada a les
cunetes
i anegada pels tabús de la por...

Il·lustració de R. Palerm

No oblidam les vegades
que ha cobert la ciutat
amb la seva negra ombra
ni que, un dia, del cel en feu un llaç,
com una soga maligna
per a la forca que ens ofega la vida.

Ciutat d'adéus

Em dol aquesta ciutat.
I tanmateix, em batega ben endins.

Em dol aquesta ciutat
farcida i embolcallada d'adéus.

Em dol aquesta ciutat,
mentre veig com s'acosta,
una vegada més,
el gris moment de l'adéu.

Em dol aquesta ciutat.
Quan els teus ulls espuirgen.
com bengales enceses
a la nit que estén el seu vel fosc
sobre el somriure de neó de la ciutat.
D'aquesta ciutat que em dol.
Et dic: "a vegades
voldria no tenir cor,
no tenir aquesta ànima
que em batega dins
i m'engruna el pensament".

Dibuix de Rainelda Palerm

Em dol aquesta ciutat.
Quan entenc que
ploraré mil versos com aquest
perquè em dolen les arrels,
esbraonades de tants adéus.

Em dol aquesta ciutat.
I m'ennuega un plor remot
com el més profund gemec
d'una atàvica xeremia
que, llunyana, sona
i que m'esmicola fins els
records.
Em dol aquesta ciutat.

TOMEU MARTÍ I FLORIT